

Prohászka

2012.
december

PROHÁSZKA OTTOKÁR KATOLIKUS GIMNÁZIUM ISKOLAÚJSÁGJA :)
MEGJELNIK NEGYEDÉVENTE :)

Lap

Szalagavató bál

A végzős osztályok bálozása bővebben a 2. és 12. oldalon

„Az út nagy részét megtettük – van okunk ünnepelni.”

POKG szalagavató

Kolumbusz Kristóf vezérhajójának, a Santa Mariának árbockosarában egy derék matróz pillantotta meg először az újvilágot, akkor már tudta, hogy az elképesztően hosszú, idegőrlő hajóút vége fele közeledik. Egy kicsit minden szalagavató bál ilyen: a végeérhetetlennek tűnő utazáson feltűnik egy kikötő, amelyről mindnyájan tudhatjuk: nemsokára célhoz érünk.

Lassan végéhez közeledik az együtt töltött idő: ennek csalhatatlan jele, hogy itt állunk a szalagavató bálon, és elérkezett a pillanat, hogy feltűzzük a szalagot.

A szalag a mi iskolánk hagyományai szerint kék színű. A keresztény szimbolikában az angyalok, valamint Szűz Mária színe. Azt a reményt adva, amely minden szalagavató legfontosabb érzése, a reményé, ami minden szalagavatót átjár.

Ahogy ma este itt álltok talpig ünneplőben, várva a szalagtűzésre, a rólátok készülő fényképek ezt az impozáns látványt rögzítik. S vele rögzítik ezt a bizonyos reményt is, amit ez a kis szalagdarab kifejez. Először is a Ti reményeiteket, mindazt, amit az élettől vártok. Terveiteket és álmaitokat tanulásról és munkáról, szerelemről és szeretetről, karrierről és sikerről. Azután születek reményét az ő veletek kapcsolatos terveikről és álmaikról. Biztosak lehetünk benne, hogy ezek egy része – még ha kis része is – ma beteljesedett: nagy öröm számukra, hogy ma itt és így láthatnak Benneteket.

És végül ez a szalag kifejezi a mi reményünket, azaz a tanáraitoknak a Veletek kapcsolatos reménységét is. Mi arra szegődtünk, hogy ezen az úton társaitok és vezetőitek leszünk. Nagyon sokat jelent számunkra, hogy ma mi is itt lehetünk Veletek, és hogy együtt járhatunk az úton. Azt hiszem, ha évek múltán rátekinthetünk a most készülő fényképekre, mindannyiunknak ez a remény fog eszünkbe jutni.

A szalagon hagyományosan rajta van az iskola neve, és rajta van az a két évszám, 2005 és 2013, amely életek meghatározó nyolc esztendejét jelzi. Azt az időt, amely a Tiétek az iskola huszonegy éve tartó történetében. Ez a nyolc év a Tiétek: rólátok szól, és rólátok szól. Megszentelt ez a pillanat, amely ünnepélyességénél fogva határkö: bár még itt vagytok, ahogy közeledik az érettség, s ahogy elkezdtek öltönyt és ruhát

választani a ballagásra, amint belefogtok a tabló elkészíttetésébe, lassan magatok is elkezdtek történelemmé válni.

Egy középkori legenda szerint két szerzetes egy réges-régi kódexben azt olvasta, hogy van a világon egy ajtó, amely az égbe vezet. Akinek sikerül megtalálnia azt az ajtót, az Isten tenyerén élheti le hátralévő napjait. A jámbor szerzeteseknek nem is kellett több, tüstént útra keltek. Rengeteg országot bejártak, tengernyi szenvedést álltak ki, számtalan nehézséget küzdöttek le, míg végül ott álltak az ajtó előtt. Vettek egy mély lélegzetet, és benyitottak. Meglepődve tapasztalták, hogy mindketten saját szerzetesi cellájuk előtt állnak. Ebből azután megértették, hogy ott kell boldogulniuk az életben, ahová tartoznak, s ott az Isten a tenyerén hordozza őket.

Most még köztünk vagytok. Itt kell boldogulnotok, hogy az Isten a tenyerén hordozzon Benneteket. Használjátok ki minden percet ebből a célból és boldoguljatok: érezzétek jól magatokat köztünk.

Charles Baudelaire így elmélkedett a tánc és a zene viszonyáról:

„A tánc feltárhatja mindazt a titokzatossgot, melyet a zene elrejt előlünk.”

Mielőtt azonban belevetnének magunkat a bál örömeibe, először a Ti táncotokban fogunk gyönyörködni. Sokat próbáltatok, és komolyan megdolgozta-

tok a ma esti produkcióért. Most, hogy az ősbemutatóra kerül a sor, szívleljétek meg a következő intelmet: „Bármilyen csinálsz, örömmel tölt el, ha megpróbálsz jobban csinálni, mint ahogy szoktad.” A közönségnek pedig a német filozófusfejedelem, Immanuel Kant szótát kötném a lelkére: „Csak vidám szívvel vagyunk képesek gyönyörködni a jóban.”

Ezúton szeretném megköszönni minden résztve-

vőnek a munkáját.

Az út nagy részét megtettük – van okunk ünnepelni. Ami azonban hátravan, az talán az út legnehezebb része. Be kell fejeznetek az utat, és pedig jól, hogy a kikötőben, ahol majd mindannyian elköszönünk egymástól, olyan hajóra szállhassatok, ami a kedvetekre való. Ezen az úton pedig kísérjen el és segítsen Titeket mindaz, amit ez a kék szalag jelent: születek és tanáraitok szeretete és mindannyiunk közös reménysége.

NE FELEDJÉTEK DSIDA JENŐ
KÖLTŐNK SZAVAIT:

*Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérvön énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan.*

TÖRÖK CSABA, IGAZGATÓ

Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium

Interjú Török Csaba igazgató úrral

– Jó napot kívánok, igazgató úr! Köszönjük, hogy időt szánt ránk. Az iskola diákjait sok minden érdekelheti az igazgató úrral kapcsolatban, megpróbáljuk kielégíteni a kíváncsiságukat. Először is: mi inspirálta arra, hogy igazgató legyen?

Már gyerekkoromban eldöntöttem, hogy tanár szeretnék lenni, mindig is az volt az álmom, hogy taníthassak, az igazgatói poszt pedig már a kiteljesedése ennek az álomnak. Nem tudtam máshol elképzelni az életemet. Mindig szerettem az iskolában lenni, szeretem az iskolának ezt a sajátos légkörét, ami mással összehasonlíthatatlan. Gyerekkorában mindenkitől megkérdezik, hogy szeret-e iskolába járni, és hát mindenki azt mondja, hogy nem, de aztán később kiderül, hogy mégis, mert ez az időszak mindenki számára meghatározó jellegű, azért is, mert a világ megnyílik itt a gyerekek előtt, és a gimnáziumi közösség részévé válnak. Az ember itt az egész életére meghatározó élményeket szerez, itt köttetnek életre szóló barátságok és sok esetben itt lesz az először szerelmes. Fedezzétek fel, és tudjatok élni azzal a sok lehetőséggel, amit a „Prohászka” számotokra biztosít!

– Hány évesen döntött úgy, hogy tanár lesz?

Hetedik osztályos, azaz 12-13 éves koromban.

– Milyen út vezette a Prohászka?

Nagyon sokáig egy nyolcosztályos gimnáziumban biológiát és kémiát tanítottam. Itt sok tapasztalatot szereztem, voltam osztályfőnök, DÖK tanácsadó tanár, évfolyam felelős, majd 2008-tól a diósi Eötvös József Általános Művelődési Központ igazgatójaként dolgoztam. Folyamatos kapcsolatomban volt a Prohászka-val, érdekelt az iskola sorsa, jövője. Ismertem itt tanító tanárokat, diákokat, vágyam volt, hogy itt taníthassak. Az igazgatónyugdíjba vonulása után megpályáztam az állást és nagy örömmel a Püspök atya választása rám esett. Szeretném megszolgálni a bizalmat.

– Jó iskolának tartja a Prohászka?

Nagyon fontosnak tartom az iskola által képviselt értékrendet, ennek képviselésében, a Prohászka kiemelkedik a többi gimnázium közül.

– Engedjen meg még egy utolsó kérdést a sulival kapcsolatban.

Milyen jövőbeli tervei vannak még az iskolával?

Fontos szempont a számomra, hogy helyálljak, arra törekszem, hogy az iskola kiváló színvonalát megőrizzem, és lehetőség szerint segítsen a felemelkedését. Hosszú távra tervezek, ami most van a Prohászka-ban, az egy 20 éves munka eredménye. Egy iskola felépítése hosszú ideig tart.

Ebben az évben a 9. évfolyam avatta be a Prohászka családba a kiscsapatokat, vagyis az ötödikeseket és az igazgató urat. Miután mind összegyűltünk az aulában, egy rövid köszöntő után színek alapján csapatokat választottunk. Hét csapat volt és hét állomás. A feladatok helyszíneire az ötödikeseknek kellett eljutni a csapatvezető segítségével. Az első állomás a matekterem volt, ahol egy tál lisztből kellett gumicukrot halászni. Természetesen kéz nélkül, így a kicsik arca csupa liszt lett. A második állomás volt a 12. b terme, ahol rovásírásos feladatot kellett megoldaniuk. Utána következett az, hogy meg kellett találni Samut, a csontvázat, amit „egy nagy ember szobájában” rejtettünk el. A csoportunk először a tanáriban kereste, majd rájöttek, hogy valószínű az igazgató úr szobájában van. A negyedik állomást a kémia teremben rendeztük be. Itt három perc alatt kellett a tanárok neveit kirakni, és hozzájuk párosítani, hogy mit tanítanak. Ezután jött a 12. a terme, ahol csillagképeknek kellett találni, de rájuk illő nevet adni. Volt „Adóvevő”, „Sáska”, „Dínó” és még jó néhány vicces név. Ezután a konferenciateremben egy elég nehéz totót kellett megoldani az iskoláról. Az utolsó feladat az lett volna, hogy egy lufiról le kell borotválni a tejszínhabot, de mire a mi csapatunk odaért, addigra

Szeretném, hogy erősödjön a gimnázium hírneve, az itt tanuló diákok békében, biztonságban éljék gimnáziumi életüket és lehetőségeik, tehetségük szerint ériék el a legjobb eredményt. A szellem és a test harmóniája megköveteli a színvonalas oktató-nevelő munkát és a több mozgási és sportolási lehetőséget, ezeken a területeken tervezünk fejlesztéseket.

– A riport további részén személyesebb kérdések következnek.

Csak nyugodtan.

– Van-e családja?

Boldog házasságban élek már huszonegy éve. A feleségem tanító és magyar nyelv és irodalom szakos tanár, van két szép gyerekünk, lányunk, Zsófi 17 éves és kisfiunk, Barnus 7 éves. Mindketten nagyon jó gyerekek.

– Hallottuk, hogy szokott kosarazni.

Mióta és milyen gyakran játszik?

Régen a gimis csapatban játszottam, aztán jött az egyetemi csapat, most egy tanári csapat maradt meg, néha versenyeken, kupákon indulunk. Van, hogy győzünk, van, hogy veszünk, de nem ez a lényeg, a közösség sokkal fontosabb.

– A kosárlabdán kívül van-e más időtöltése?

Sok dolog érdekel, szeretek mozogni, szoktam biciklizni, olvasni, táncolni (utóbbi ritkán adatik meg). Szeretnék szervezni egy tanári tánckart, mert a közös tánc tanulás nemcsak jó mozgási lehetőség, hanem közösségformáló erő is.

– Van-e kedvenc zenéje vagy más kedvenc időtöltése?

A művészetek, a kultúra felemeli az embert, olyan élményeket biztosít, amely segíti a szellem fejlődését. Szívesen hallgatok dallamos, tartalmas zenét, az lehet modern vagy klasszikus, illetve, magyar népzene is, lényeg az, hogy valamilyen módon megérintsen. Szeretem a történelmi témájú könyveket, regényeket. Sok verset szoktam olvasni, kedvenceim József Attila, Pilinszky János, Kányádi Sándor.

– Nagyon köszönjük a válaszokat. Sajnos kifutottunk az időből, a nagyszünet véget ért. További jó munkát kívánunk!

Készítette: BALÁZS FLÓRIÁN és TAUBERT BENEDEGÚZ

Gólyaavatás

az előttünk lévők megették az összes tejszínhabot, úgyhogy nekünk ez a feladat kimaradt. Miután minden csoport minden feladatot elvégzett, az aulában újra összegyűlve kellett tenniük a gólyaesküt, amivel elfogadták az előtte elhangzott gólya tízparancsolatot. Ezután következett az igazgató úr avatása. Neki csak három „próbát” kellett kiállnia. Az első nem volt túl komplikált: csak be kellett ülnie egy padba, hogy úgymond átélhesse a diákok életének ezen részét. Ezután bele kellett találnia egy kosárlabdával egy kukába, majd az ötödikesek teleaggatták táskákkal, és azt kellett elbíria. Végül ő is letette az igazgatói gólyaesküt. Ezek után számok kihúzásával minden ötödikes kapott egy kilencedikes patrónust, aki egész tanévben segítséget nyújt majd neki. A gólyaavatást egy kis „pizsi-partyval” zártuk le. Reméljük, hogy mindenkinek tetszett az avatás!

Interjú az 5.-esekkel: gólyaavatás

Hidas
Gergő (5. a)

– Szia. Lenne néhány kérdésem a gólyaavatásról. Először is: mennyire tetszett?

Nagyon, nagyon tetszett. De szerintem mindenki élvezte, a csapatjátékok voltak a legjobbak.

– Ilyennek képzelted vagy nagyon meglepett?

Nagyon meglepett!

Azt hittem, hogy csak avatás lesz, és nem számítottam ilyen klassz játékokra. Meg arra se, hogy a 9.-esek ennyire komolyan veszik. Ami meglepett, az a pizsamás „buli” volt, de a pizsama kényelmes volt, úgyhogy ez is nagyon tetszett.

– Neked melyik feladat tetszett a legjobban?

Talán az, amikor a lisztből kellett kiszedni a gumicukrot. Ráadásul kéz nélkül.

– Miért?

Mert nekem nem kellett részt vennem benne, de vicces volt nézni a többieket lisztes arccal.

– Szerintem, ha részt vettél volna benne, akkor is tetszett volna. Az avatáson szereztél új barátokat? Szimpatikusak voltak a csoportvezetőid?

– Igen, sok új barátot szereztem. A csapatvezetőim és az összes 9.-es nagyon jó fej. Megbízhatóak és viccesek.

– Végül az utolsó kérdésem az lenne, hogy az avatás által jobban a Prohászka család tagjának érzed-e magad?

– Igen, mert mindenki kedves, jó szemmel néznek rám, és föl tudok nézni a nagyokra. Ez az én véleményem.

– Köszönöm a válaszaid! ☺

Vecsei
Bogi (5. b)

– Szia. Ha nem baj, akkor feltennék néhány kérdést az avatással kapcsolatban. Először is, hogy tetszett?

– Nagyon jó és vicces volt. A feladatok nagyon jól voltak megszervezve.

– Ilyennek képzelted vagy nagyon meglepett?

Igazság szerint, mivel a bátyám is szervező volt, így egy-két dolgot elmondott, de azért volt min meglepődöm. Például nem tudtam, hogy mire kell a pizsama, és a barátnőimmel azt hittük, hogy pizsamában kell végigmenni a folyosókon, és abba kell majd aláírásokat gyűjteni. Ettől egy kicsit megijedtünk.

– Neked melyik feladat tetszett a legjobban?

Az, amikor egy tál lisztbe raktak gumicukrokat, és abból kellett kiszedni kéz nélkül. Én is kihalásztam egyet, és nagyon finom volt.

– Szereztél új barátokat? Sok gyerekkel összeismer-

kedtem így lettek új barátaim, és az osztálytársaimat is jobban megismertem.

– Szimpatikusak voltak a 9.-esek?

– Igen, nagyon szimpatikusak voltak, főleg a csoportvezetőim.

– Az utolsó kérésem annyi, hogy az avatás által jobban a Prohászka család tagjának érzed-e magad?

– Igen. Sokkal jobban élvezem így az iskolát.

– Köszönöm a válaszaid. ☺

Kérdezők, szerkesztők:
SZILÁGYI ANETT és
TAKÁCS ANNAMÁRIA (9. b)

Hop

Az első automata bőrönd

A Hop! nevű bőrönd egy teljesen átlagos bőröndnek tűnik első látásra, de belül egy sokkal érzékenyebb műszerről van szó: egy vevő egységgel látták el, ami be tudja fogni a tulajdonos telefonja által kibocsátott – például bluetooth-os sugárakat –, feldolgozza őket, és megpróbálja követni a személyt.

Ha bármilyen okból kifolyólag nem érzékelné a jelet, egyből lezárja magát, és üzenetet küld a telefonnak, mely rezgéssel szól a használatnak. Arra is van beállítás, hogy

a bőröndök egymást libasorban kövessék.)
A technika már levizsgázott, de nagyon kell bízni benne, hogy egy önguruló bőröndöt elengedjünk egy zsúfolt repülőtérre annak

reményében, hogy végig mögöttünk fog jönni, és nem lesz semmi baja a bőrönd tartalmának.

Ha valaki úgy gondolja, hogy ő is ilyen szeretne, és pont a tiedet szemeli ki, és a technikán keresztül vágya felkapná és elvinné, akkor a beépített GPS segítségével könnyű lesz megtalálni az elkövetőt.

BARCZA-ROTTER ÁRON

PROHÁSZKALAP SZERKESZTŐSÉG:

Szerkesztőség címe: Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium
2092 Budakeszi, Széchenyi utca 141. Alapította: Török Csaba

Szerkesztőségvezető: Hudáky Rita és Nagy Edit

Főszerkesztő: Balczó Kornélia Lektorálta: Szabó Tibor Mihály Fotók: Nagy Bertalan

Felelős kiadó: Török Csaba A sokszorosítást a Paletta Press Kft. végzi.

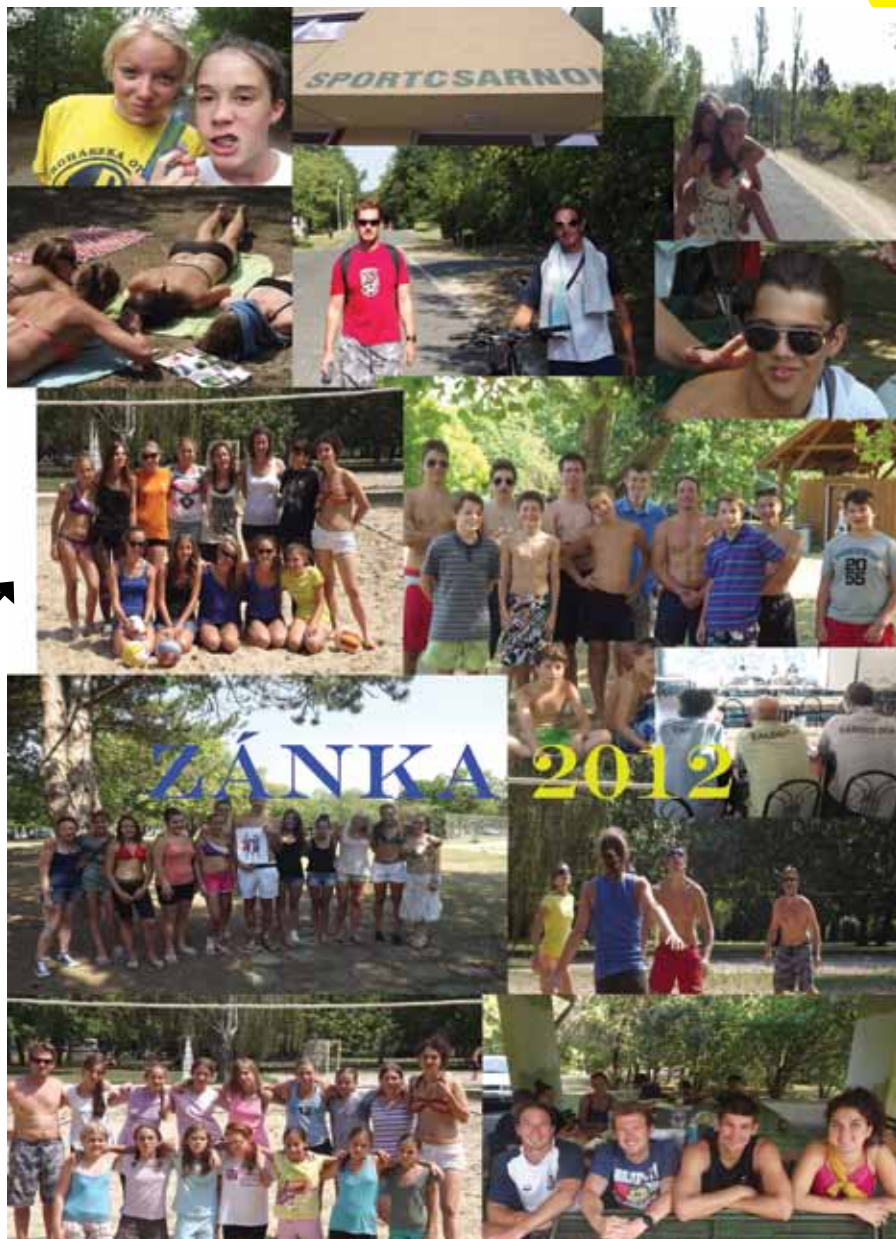
Népszerűek voltunk...

Atavalyi sporttábor kapcsán írtam, hogy „Szokássá váltunk...”, gondoltam, most is valami jellemző momentum köré szövöm a tábori beszámolómat. A cím apropója, hogy a július végi, augusztus eleji zánkai prohászka sporttábort két vezetőnk is megtisztelte jelenlétével: Kőrösiné Dr. Merkl Hilda, a Prohászka alapító igazgató asszonya még iskolavezetőként, Török Csaba pedig már igazgatóként látogatott el hozzánk a Balaton-partra. Köszönjük e gesztust tőlük, hiszen diákjaink – velünk együtt – a megkülönböztetett figyelem jelének értékelték, és külön köszönjük a tábori hozzájárulásait! ☺

Július 30-án 54 diákkal, öt tanári kísérelvel foglaltuk el szállásunkat a nyári hármás épületben, és az eligazítást követően már az edzéseket terveztük: végtére is edzőtáborban vagyunk. Ragyogóan szép idő volt, ami, hála Istennek, kitartott egész héten. 30 röplabdás és 12 kézis lány, valamint majd' egy tucat fiú mélyíthette el tudását és lelkesedését a választott sportjában a napi két másfél-kétórás edzéseken, melyeken test nem maradt szárazon..., talán csak a csarnokban, ahol túl jól működött a légkondicionálás. A feszes napi ritmus természetesen lehetővé tette az önfeledt fürdözést, a jégkásás eladólány erőn felül való dolgoztatását, valamint megoldott volt Balogh tanár úr kisfiának – Mártonnak – az 54 fős általi folyamatos felügyelete is. Volt alkalmunk elsajátítani a sárkányhajózás tudományát; kiderült, Stock Szabi révén, hogy nem is evezni, hanem dobolni kell jól tudni. A csütörtöki pihenőnapot a közeli Hegyestűn töltöttük. A Káli-medence kapujának óra, a Zánka és Monoszló között 337 méterre magasodó hegy felfedi számunkra az 5-6 millió évvel ezelőtt működött bazalt vulkán belsejét. A vulkán kráterében megdermedt láva a kihűlés folytán sokszögletű, függőleges oszlopokra vált el. A látvány hazánkban egyedülálló, de európai viszonylatban is ritkaságszámba megy. Pénteken pedig jöhetett az elmaradhatatlan avatás és névadás, ahol kiderült, hogy idén a Capri Blue és a Brendonka volt a menő.

Összességében: nagyon szép és tartalmas hetet töltöttünk együtt a sport jegyében – igaz ez duplán, hisz ezalatt a londoni olimpián szebbnél szebb eredményeket értek el kiválóságaink, a mi szurkolásunk közepette –, ahol ismét megmutatták diákjaink küzdeni tudásukat, tanulás iránti vágyukat, és ami a legfontosabb: klassz fiatalok, akikre büszkék lehetünk. Külön köszönetemet szeretném kifejezni a Prohászka Alapítványnak az önzetlen támogatásért, illetve kollégáimnak, név szerint: Samu Györgyi, Finok Orsolya, Balogh Zoltán, Kardos Gergely és Tompa Dávid tanároknak a 6 x 24 órás szolgálattal és szaktudásukért.

BALOGH DÁNIEL táborvezető

PROHÁSZKA

SITÁBOR 2013

DIÁKOKNAK ÉS CSALÁDOKNAK

HOL?
Kreischberg-Murau síregió (AUT)
Szállás: St Peter am Kammersberg.
Leitner panzió. 2-3-4-6 ágyas szobák.
Ellátás: félpanzió.

Költségek: 18 év alatt 63000 + 12000Ft utazás.
18-25 között 67000 + 12000Ft utazás.
Felnőtteknek 80000 + 12000Ft utazás.
A diákok bérlete 5 napos, felnőtteké 4!

MIKOR?
2013. FEBRUÁR 15-20-16,
a hivatalos iskolai szünet alatt.

OKTATÁS?
IGEN, kezdő és félhaladó szinten, de adunk kihívást a „profiknak” is...

SNOWBOARDOZOL?
Gyere bátran!

*Külön díjazás a kiemelkedő eredményű csapatoknak!

Interjú Kőrösiné dr. Merkl Hildával

– Nagyon köszönjük az Igazgatónőnek, hogy vendégül lát minket egy beszélgetésre, hiszen sok minden érdekel minket. Mivel foglalkozott, mielőtt az iskolánkba jött?

Már egyetemista koromban, ötödévbén a professzor úr asszisztense voltam. Az egyetem elvégzése után elkezdtem tanítani az Eötvös Loránd egyetem skandinavisztika tanszékén, de közben tudományos munkatársi állásom is volt, a Tudományos Akadémia könyvtárában. Főállást az egyetemen rögtön nem kaphattam, mivel nem voltam párttag, és ez akkor egy nagy hiba volt.

– Mindig is tanár szeretett volna lenni?

Most meglepődtek majd: de én testnevelő tanár szerettem volna lenni. Érettségire már középszintű kézilabda-edzői minősítésem volt. Ez volt a kedvenc sportom. Érettségi előtt a kézilabda-edzőm jött el hozzánk, leült velem szembe és azt mondta: nagyon jó, engem simán fel fognak venni a TF-re, de nekem nem oda kellene menni, hanem bölcsészkarra. Én is elgondolkodtam rajta, és végül német–orosz szakra jelentkeztem, mert abban az évben nem lehetett angolra jelentkezni. Sikerült a felvételem, két évig német–orosz szakos voltam az egyetemen. Az orosz irodalmat nagyon szerettem, de nem tetszett az egyetemen az orosz nyelvészeti rész. Hárman elhatároztuk az évfolyamból, hogy szeretnénk skandinavisztikára menni. Azt a feltételt kaptuk, hogy ha jelesre szigorlatozunk a negyedik félév végén oroszból és az összes eddig tanult tárgyból, akkor elmehetünk skandinavisztikára.

Megcsináltuk, és elkezdhattuk a skandinavisztikát. Nagyszerű volt: öt professzor, négy diák. Persze ez nem tette lehetővé, hogy ne készüljünk az órára, mert ha négyen vagyunk, akkor azonnal kiderül, hogy mi valamit nem csináltunk meg. Rengeteget tanultunk, de megvolt az eredménye. Hamar kijutottam Norvégiába, és ötödévbén még Németországban is tanultam egy fél évet. Németország után ott maradtam az egyetemen.

Szóval az, hogy tanár akartam lenni, már az első perctől fogva világos volt.

– Milyen volt az iskolánkban tanítani?

Az egyetemről jöttem és kicsit izgultam is, hogy milyen lesz a gyerekeket tanítani. Az egyetemen kicsit másképp zajlanak a dolgok. Főgimnazistákat kértem, mert rájuk lettem képezve. Nagyon helyesek voltak, és nagyon tetszett nekik az, hogy én egy kicsit úgy kezeltem őket, mintha felnőttek lennének.

– Milyen érzés volt, mikor elhagyta az iskolát?

Nagyon-nagyon nehéz volt, de ez volt életem legszebb feladata. Az alapítás pillanatától benne voltam, sok dolgot (szerénytelenség nélkül) én találtam ki. Közösen hoztuk létre a tantervet, kiharcoltunk mindent, amit kellett. Nagyon szépen ment a munka, de öt év múlva egy nagy vita támadt az akkori igazgató és a tantestület között. Külön-külön nagyon értékesek voltak, de nem találták meg a közös hangot. Akkor kellett nekem belépni. Most azonban, hogy eljöttem, nagyon jólesett az a rengeteg ajándék és kedvesség, amit kaptam. Mindenholnan el kell jönni, és én nem szerettem volna elbúcsúzni. De úgy éreztem, ez az a pont, amikor még egészséges búcsút tudunk venni. Gondolatban mindig ott vagyok, és nagyon sokat imádkozom értetek.

– Mit gondol az új igazgatóról?

Akkor ismertem meg, mikor az iskolába jött. Amit én eddig tapasztaltam, abban benne van az ígérete annak, hogy ha Török igazgató úr maga is szereti ezt csinálni (és gondolom, szereti), a tanárokkal, szülőkkel és veletek is jó kapcsolatban van, akkor egy nyugodt 20 éve lehet az iskolának, amíg nyugdíjba megy.

– Biztosan több a szabadideje, mióta nem dolgozik nálunk. Van esetleg valami hobbija?

Nagy változás, hogy nincs annyi stressz. És hát több időm van az unokáimra! Most jön a hetedik, februárban. Tudok járni koncertekre, ha valami program van, akkor át tudom rendezni a napirendem, amit az iskola mellett sokszor nem tehettem meg. Meg persze sokat gondolkodok rátok!

Készítette: KÁLNAI BIANKA, KOLLÁR SÁRA,
ASZTALOS DÓRA és BENEDEK ESZTER.

Tévhitek

(FORRÁS: BBC HISTORY)

A vikingek szarvas sisakot hordtak

Ha megpróbálunk magunk elé képzelni egy viking harcost, szinte biztos, hogy a szarvas sisak is bekúszik a képzeletünkbe. Márpedig a sisak elsődleges funkciója az volt, hogy megvédje a viselőjét a fejére mért csapásoktól, és ez akkor működik a legjobban, ha a támódó fegyver egyszerűen lecsúszik róla. Két nagy, kiálló szarv viszont ezzel ellentétes hatást ér el! Sőt, az ilyen szarvakat akár kézzel is meg lehet ragadni, hogy a

viselőjét a földre rántsuk vagy hátrafeszítsük a fejét, és elvágjuk a torkát. Mindezt a közelharcban legjáratosabb vikingek is pontosan tudták, és nem adtak ilyen előnyt az ellenfeleiknek.

Hogy honnan ered tehát a szarvas sisakról szóló tévhit? Az ókorban a római szerzők előszeretettel ruházták fel rémisztő és furcsa szokásokkal az őket támadó barbár népeket. Plutark-

hosz leírásai szerint a Róma ellen vonuló germánok sisakjain „vadállatok és különböző szörnyetegek fejéhez és agyarához hasonló díszek pompáztak”. Ezeket az írásokat a középkorban előszeretettel másolták, később pedig a romantikus festők szinte magától értetődő módon szarvas sisakkal ábrázolták a germánokat és vikingeket, hogy aztán a 20. századi filmek révén végképp így jelenjenek meg a köztudatban.

(FERAJI ZORA)

A magyar érettségi egyik legérdekesebb, ám legnehezebb feladata az érvelés. Az elmúlt években több megosztó téma is terítékre került. Gyakran egy provokatív állásponttal kapcsolatban kell a végzősöknek kifejteni saját – jól megalapozott – véleményüket. Heves vitát váltott ki például az alábbi felvetés.

Az interjúrészletben Spiró György, kortárs író az irodalomolvasás és az írás mai helyzetéről fejt ki véleményét.

„A nyelvvel kapcsolatban különben az jut eszembe, hogy a magyar irodalom veszélyben van, mert rohamosan csökken az olvasók száma a fiatal generációkban. Régóta tanítok egyetemen, ott is látom. A baj az, hogy az általános iskolában nem szerettetik meg az olvasást a gyerekekkel. Meggondolandó, nem kéne-e átírni egy csomó régi nagy magyar művet, például Jókai regényeit, hogy lehessen őket élvezni. A szavak felét a mai gyerekek nem értik.”

Érveljen a Spiró György által felvetett problémák mellett és/vagy ellen! Hivatkozzon olvasmányélményeire, olvasói tapasztalataira is!

A klasszikusok átírásáról

Nem értek egyet Spiró Györggyel, több okból: először is bonyolult szöveget olvasni igenis meg kell tanulni, hiszen később az egyetemen vagy hivatalos ügyeik intézésekor is folyton nehezen érthető szövegekkel fogunk találkozni a mostani diákok. Másrészt: egy Jókai-művet tőmondatokba átírni olyan lenne, mintha művészettörténet órán valaki kitalálná: ez a barokk festmény túl zsúfolt, radírozunk ki róla pár angyalkát! Meg bonyolult is, ezt a Madonnát itt rajzoljuk hát át pálcika emberré! Viszonylag csekély fantázia segítségével el lehet képzelni, hogy mennyire mutatná be az átalakított festmény a barokk kor művészetét.

Azt gondolom, hogy Spiró György feltevése, miszerint a gyerekek azért nem olvasnak könyveket, mert nem értik, eleve téves. Az igazság ugyanis, hogy ebben az esetben mindenki olvasna valami egyszerűt, élvezhetőt, csakhogy nem ez történik. Sokan egyszerűen semmit sem olvasnak. Hogy miért? Mert ott van az internet és a filmek. Ha Spiró György olvastatni akarná Jókait, akkor facebook linket kéne csinálnia belőle, ami ott világitana Béla Kiss állapota és az amerikai zsírregető szer reklámja mellett, ami elég lehetetlennek hangzik.

Hogy mi a megoldás? Azt hiszem, hogy kicsit meg kell „kínózni” az ifjúságot, ha el akarjuk olvastatni velük Jókait.

/LACKFI MARGIT/

Spiró Györgynek részben talán igaza van, én mégis vitatkoznék vele. Mivel nem tanítok sem egyetemen, sem főiskolán, sem pedig semmilyen oktatási intézményben, nem látom, hogy mennyivel, és főleg mihez képest kevesebb az olvasók száma, így ebben a kérdésben az íróra hagyatkozom, aki szerint nagy a probléma. Azt viszont már nem tartom célszerű megoldásnak, hogy a régi nagy magyar műveket modern formába átírják, átírjuk. Amikor valaki nem olvas, ott a hiba véleményem szerint nem abban gyökeredzik, hogy ne szeretne olvasni, hanem abban a tényben, aminek az előbb említett kedvetlenség egyenes eredménye, nevezetesen, hogy nem adtak neki olyan könyvet, amivel megszerethette volna az olvasást. Mert senkinek nem Tolsztojjal, Dosztojevskijjal vagy akár Petőfivel, Jókaiival kell elkezdni, megszeretni az olvasást, hanem az olyan írókkal és műveikkel, amik olvasmányosságukkal, egyszerű, nem filozofikus mondanivalójukkal a világ kedvenceivé váltak. Ilyen ma talán Rowling Harry Pottere lehetne, de mivel ez a sorozat alig több mint egy évtizede indult útjára, az ez előtti generációknak is kellett volna találni hasonlót. Éppen ezen gondolataim miatt mondom azt, hogy ne romboljuk le azokat a műveket, melyeket méltán illetnek a „mesteri” jelzővel, azzal, hogy modernizáljuk őket.

/KÖRÖSI ÁGOSTON/

Mert nem lehet mindent átültetni a jelenkorba, és ahogy a Bojtorján együttes megénekelte: „Minden korban van valami, ami akkor és ott jó,/ És éppen attól válik széppé, hogy vissza nem hozható.”

Másfelől ha átírnánk ezeket a könyveket „maira”, az pont a bennük rejlő kultúra és értékek vesztét jelentené, hiszen nem maradna meg az autentikus környezet – időben és térben. Egy „arany ember” a mai világban egyáltalán nem számítana rendkívülinek, hiszen a mai milliomosok, milliárdosok közt nem is egy olyan akad, aki hasonló, erkölcsileg megkérdőjelezhető, ám mégsem igazán bűnös úton jutott pénzéhez. Ha pedig egy romantikus regény nem üt el a hétköznapitól, akkor az már nem is igazán romantikus, elveszik az a varázs, amit a történet azon hihetetlen része okoz, hogy ez nem ma, hanem kétszáz évvel ezelőtt történt meg. Ezért nem írhatjuk át a regényeket modernre, mert onnantól kezdve akár Szent Johanna Gimit is olvastathatnánk kötelező jelleggel a fiatalokkal.

Ezek után, azt hiszem, érthető, hogy én miért nem értek egyet Spiró Györggyel, aki szerint az olvasási kedv meghozatalának egyik lehetséges módja a régi nagy műveken végzett ráncfelvarrás, aktualizálás. Ezekben a könyvekben éppen az a mesteri, hogy elkalauzol minket kicsit a mai rohanó világból, nyújt pár kellemes órát, ami alatt elfelejthetjük mindennapi gondjainkat, és mindezt úgy, hogy közben akár a holnapi napra való aktualitásokat, üzeneteket hordoznak. Ha már meg kell szeretetni az olvasást a fiatalsággal, akkor az olyan könyvekkel történjék, ami a modern kor „bestseller”, vagy szerintem inkább „tömegregény” fogalmának megfelel, az értéket hordozó könyveket pedig tartogassuk arra az időre, amikor a esetenként unalmas cselekményen, érthetetlen, kétszáz éves gondolatmeneten és a terjengős mondatokon túl már észrevesszük a tanítást, aminek hatására mindenképpen műveltebb, és esetenként akár jobb emberek lehetünk.

„Mindig minden egyre jobb lesz”

Ödön von Horváth: Kasimir és Karoline

Az Örkény Magyarország egyik leginkább kedvelt színháza – a kritikusok és a közönség körében egyaránt. A darabok sorra kapják a dicséretes kritikákat, a színészeket, rendezőket, díszlettervezőket díjakkal ismerik el, és ami a legfontosabb: a színház estéről estére képes megtölteni a nézőteret.

Az Örkény rációfól arra a sokakban meglevő előítéletre, hogy a színházba járás egy unalmas, (esetleg kötelezően előírt) rossz dolog, ahova néha „muszáj” elmenni. Mivel a színház lényege a szórakoztatás, ezért, ha fent akar maradni, kénytelen a mai igényeknek megfelelően szórakoztatni. Az Örkény színház ebben remek: egyszerre elégíti ki a legkülönbözőbb szórakozási igényeket: a kritikusoknak sokszor kihívást jelent egy-egy darabot megfejteni, miközben azok, akik csak jól szeretnék érezni magukat, szórakoztató, feszes tempójú előadást látnak.

A Kasimir és Karoline előadására különlegesen jó csapat állt össze. A nemzetközileg elismert Bagossy Lászlót (aki már Németországban megrendezte ezt a darabot – hatalmas sikerrel) Mácsai Pál igazgató vette rá arra (miután látta a stuttgarti előadást), hogy az Örkényben is állítsa színpadra a művet. Így az eredeti koncepció továbbfejlesztett, még kiforrottabb verziója látható Magyarországon. Németországban eredeti német nyelven ment az előadás, itthon Parti

Nagy Lajos fordította újra a szöveget – együttműködve az eredetit jól ismerő rendezővel.

A történet az Oktoberfesten játszódik. Kasimirt, a sofőrt nemrég rúgták ki a munkahelyéről, ezért képtelen jól érezni magát. Menyasszonya, Karoline úgy dönt, hogy nem osztozik vőlegénye rosszkedvében, és egyedül szórakozik tovább. Így a pár kettéválik: Kasimir megismerkedik egy régi, mostanra bűnözővé előlépett barátjával, Karoline pedig a dúsgazdag Rauch kereskedelmi tanácsossal...

A darabot, amíg lehet, még érdemes megnézni, mert immáron három éve megy, és a szintén remek Bohéméletet, amit nem sokkal korábban mutattak be, mint ezt, már nem játsszák...

A következő interjút **Tiborcz Zsuzsanna** társastánc tanárunkkal készítettük.

– Jó napot kívánunk! A tanárnő idén oktat először társastáncot a 9. évfolyamnak, és bizonyára már rendkívül tapasztalt a tánc terén. Mikor és hol kezdte el?

Sziasztok! A táncot az iskolák befejezése után a pécsi balettnél kezdtem.

– És melyik a kedvenc tánca?

A keringő...és a palotás. :)

– :) Kik a kedvenc táncosai?

Főleg a régieket ismerem és főleg a balett művészeket. Volt egy nagy példaképem, akit Kun Zsuzsánának hívnak, szerintem ő gyönyörűen táncolt.

– Tanárnő is versenyszerűen űzte a sportot?

Nem. Együtteseknél táncoltam, a

Pécsi Balettnél, az Operett Színháznál, a Theater an der Wiennél és a Wiener Staatsopernél.

– Ha ennyire színes volt a karrierje, biztosan tudja, mekkora különbségek vannak a táncok közötti öltözködésben.

Az öltözködésben nagyon nagy különbségek vannak, attól függ, hogy standard, latin, klasszikus vagy modern táncokról van szó. A keringőt nyilván más ruhában táncolják, mint a palotást. A csacsacsának is más az öltözéke, mint mondjuk a rock'n roll-nak.

– Készített fel versenytáncosokat?

A Táncművészeti Főiskolán tanítottam, vagyis a régi Állami Balett Intézetben klasszikus balettet és történelmi táncokat. A Modern Táncművészeti Főiskolán szintén klasszikus balettet oktattam, ezen kívül RSG-s lányokat tanítottam klasszikus balettre, és készítettem fel őket versenyekre. Jelenleg a Barabás Vilámban működő kis táncklubot vezetem.

– Akkor a tanárnő tényleg rutinos tanár, és nálunk sokkal profibb gyerekekkel foglalkozott. Mégis, hogyan viszonyul az iskolában való tanításhoz?

Nagyon szeretek itt tanítani. Most már ötödik éve koreografálok a szalagavató táncokat az iskolában, és mindig nagy örömmel jövök ide.

– És milyennek tartja a 9.b osztály tánctehetségét?

A tánctehetségükkel semmi baj nincs, inkább a fegyelemmel van egy kis problémám, de ez, remélem, idővel megoldódik. És, ugye, mondanom sem kell, hogy a fiúkra gondolok.

– Nem, tényleg nem kell... Személy szerint mit gondol a mai fiatalok táncízléséről és táncszokásairól?

Nem igazán vagyok megelégedve vele, és ezen szeretnék javítani. Ezért tanítok táncot itt is, szeretném, hogy ha a mostani fiatal korosztály már jól és igényesen táncolna, ellentétben az előző generációval.

– Köszönjük, hogy válaszolt a kérdéseinkre! További szép napot kívánunk!

Nagyon szívesen, nektek is szép napot!

Nyolcadikos korban többeket elkezd érdekelni a sport és a testépítés („gyúrás”). Néhány tanácsot szeretnénk adni, és megosztani eddigi tapasztalatainkat. Lényeges, hogy tesiórákon ne próbálgasd lecsalni az erősítéseket, mert hasznos azt iskolaidőben csinálni. Otthon rá tudsz mozogni, nyújtani, tehát hamarabb regenerálódsz.

Edzés előtt

Az edzés előtt legkevesebb két órával fejezd be a feltankolást, akkor biztosan nem fogja zavarni teljesítményed a teli has. Közvetlenül az edzés előtt igyál meg még 2,5 dl vizet, így az izzadás okozta vízvesztésedet pótolni tudod. Szénhidrátokban gazdag, proteineket tartalmazó, de zsírszegény ételeket egyél. Főleg hosszabb edzések előtt rendszeren be kell melegíteni. A futás jó ötlet, de rájöttünk arra, hogy nagyjából csak a lábat melegíti be. Ezért érdemes olyat választani, ami mindenhol jobban megmozgat, például a négyütemű fekvőtámaszt. Először könnyebb gyakorlatokkal kezd az edzést, és csak azután térj át nagyobb súlyokra vagy nehezebb gyakorlatokra. Így a bemelegítés se annyira szükséges.

Edzés közben

Próbáld annyi folyadékot inni edzés közben, amennyi pótolja az izzadás okozta folyadékvesztésedet. Fontos, hogy ne vidd túlzásba. A legjobb szomjoltó folyadék a víz. Ha kifáradsz, tarts pihenőket.

Edzés után

Ne felejtse el a nyújtást. Fontos, hogy edzés után nyújts, mert később már nem ajánlott. (Saját tapasztalataink szerint.) Amikor már mindent befejeztél, igyál, igyál, igyál minél több vizet! Egy kemény edzés után az a legfontosabb, hogy pótolod az izzadással, kemény izommunkával elveszített folyadékot.

Edzésterv

Ha gondjaid vannak a fekvőtámaszsal, nem baj! Mindenki itt kezd. Csináld a könnyebb változatát: rakd fel a kezéd két székre vagy asztalra. Később, ha majd jobban megy, a lábad rakd fel, és akkor nehezebb lesz. Tágítsd a határaidat! Csináld a feladásig gyakorlatokat, de csak a testsúlyal dolgozva – súlyokkal ne, mert lesérülhetsz. A felülést mindig ellensúlyozd 2/3 annyi törzsemeléssel. A guggolást csinálhatod súlyzóval a kezekben, de ha az állóképességed akarod növelni, csak kisebb súllyal csináld (vagy anélkül). Később végezd lassabban a nehezítés kedvéért. Még tisztább a fekvőtámasz, ha négy széken csinálod, így mélyebbre tudsz menni.

Mindenkinek sok sikert kívánunk!

KÉSZÍTETTÉK: NEO, RAVEN

Kedves Diákok, tisztelt Tanárok!

A Diákönkormányzat feladata a diákság érdekeinek képviselője. Ezért jutottunk arra a megállapításra, hogy az iskolán belül nincs olyan hely, ahol kulturált keretek között tudnak a gimnazisták feltöltődni, és egy kicsit egymással is foglalkozni az oktatás monotonitása közepette. „Egy csepp kultúra, egy csepp tea...” – áll az újdonsült Teaház szlogenjében, amit az őszi tanítási szünet alatt rendezett be a Diákönkormányzat több képviselője tanári segítséggel és a műszak, illetve a takarító személyzet áldozatos munkájával. Az „Egy Csepp teaház” megvalósulásának folyamata nagyon összetett volt! Hetek teltek el, míg valóra vált az álmunk, sok segítséget kapott a Diákönkormányzat a megvalósításban mind a gimnázium dolgozóinak részéről, mind pedig lelkes és jólelkű adományozóktól!

Rengeteg adomány gyűlt össze különböző forrásokból, amelyekből ki kellett választani, hogy mi felhasználható és mi alkalmatlan egy teaház

A Teaház működési szabályzata:

A Teaház minden nagyszünetben a látogatók részére nyitva áll. Köztudomású, hogy ez egy nonprofit kezdeményezés, és a mai világban minden egyre jobban megterheli a pénztárcánkat, ezért az önkéntes pénzübeli adományokat nem utasítjuk el, hanem köszönettel elfogadjuk, és a Teaház fenntartására fordítjuk. A Teaház minden nagyszünetben a jelzőcsengő megszólalásáig tart nyitva annak érdekében, hogy mindenki pontosan megérkezhesen a következő tanórára. A délután érkezőknek is lesz lehetőségük egy csésze tea és egy kis teasütemény mellett jó beszélgetésre, olvasásra vagy éppen egy sakkpartira 14.30 és 15.30 között. Hetente egyszer délután kerekasztal-beszélgetés, filmvetítés, irodalmi vagy zenei blokk színesíti a Teaház életét.

berendezési tárgyának. Szerencsére volt lehetőségünk bőven válogatni. Köszönettel tartozunk a gimnázium vezetősége felé, mivel kezdő lépéseinkhez külön tőkét biztosított, amiből paravánokat és virágtartó ládákat tudtunk készíttetni, textilanyagokat tudtunk vásárolni. Külön köszönetet érdemelnek a műszak dolgozói, hiszen az ő munkájuk nélkül nem készülhettek volna el a paravánok, virágládák, valamint az ő segítségük nélkül a villamos berendezések sem működhetnének. Külön köszönetet érdemel továbbá Tóth Csilla takarítónő, akinek áldozatos munkája nélkül nem szépülhettek volna meg a székek. Ezúton szeretnénk köszönetet mondani a Diákönkormányzat nevében mindazon személyeknek, akik adományukkal vagy tényleges munkájukkal segítettek a Teaház megszületésében.

A „Jó modor erény...”, ezért kérünk minden kedves leendő vendégünket, hogy a berendezési tárgyakat gondosan, odafigyelve használja, mivel az utánunk lévőeknek is szükségük lehet rájuk. A teázáshoz a csészét mindenki magának hozza, és a teát helyben fogyassza el, vigyázva társai épségére. Az elektromos berendezésekhez szigorúan csak a Teaház felelősei nyúlhatnak, a teafőzés a mindenkori felelősök feladata és tisztsége. A Teaház felelősei heti beosztásban vállalták a helyiség nyitását, zárását.

→ LÁM

Reggel, kelés fél hétkor, a régi mobil erőtlenül zizeg és zenél, konzervdobozszerű hang, rolling in the deep. Kávé, fogmosás, a ház cipőben való végigjárkálása az eltűnt bérletet keresve. Két perc a mozgólépcső, lemértem többször is, néha kicsit több, néha kevesebb, lefelé menet ezen szoktam gondolkodni, hogy miért. A metró dugig tömve. Sokakat sajnálok ránézésre, vajon engem is sajnálnak-e. Végre itt a nyár, hejhó, gyereknek lenni jó. Jó nekem, legyenek sokan gyerekek, mert már két hónapja csak az új, kinézett mobilra gyűjtök. A trolin ellenőrzöm, nálam vannak a lufik, sárga, kék, tegnap vettem egy százdarabos lilát.

A beton árasztja a meleget, szinte ég a talpam. A bohócruha kényelmetlen, egy szauna van odabent, gyakorlatilag, semmi légáteresztés. A gyerekek szülő nélkül nem számítanak, nincs náluk elég pénz, hogy megvegyék a lufikutját. Mára már nem fárasztom magam azzal, hogy a szülő nélküli gyerekek is vicces legyek, mégiscsak megalázó a helyzet, ő hétéves, én meg huszonöt. Ma nincsenek olyan sokan, sajnos ezért kár is kijönni ide, basszus, mondom magamban. Nem szeretem a hisztizést, ahogy Nikike mondja, az amplitúdókat. Lehet, hogy szakmai ártalom, mindig előttem hisztiznek, hetvenéves nagyikkal kiabálnak, de nekem kell az elefánt, méghozzá kékből, különben sem vettünk kürtőskalácsot, pedig megígérted. A nagyfi suttogva próbálja meggyőzni, hogy a lufi szar, két perc múlva kipukkad, azért suttogva, mert nem akar nekem szomorúságot okozni, csak észrevétlenül tovább illanni. Az igazi profi luficsavaró ember ilyenkor lelki terrort alkalmaz, hogy minél rosszabbul érezze magát a nagyfi, ha nem vesz lufit, hanem perecet a másik oldalon. Egy lufi ezerötszáz, mondom, de mára már bele sem pirulok.

Lufis karrierem harmadik évének nyolcadik napján egyszer csak szokatlan melankólia, vagy jobban mondva filozofikus hangulat lesz úrrá rajtam. Kezdek undorodni a lufitól, ha az ember rosszul ér hozzá, surmákolja a bőrét, megráz, birizgál. Egyre kevésbé érzem úgy, hogy számomra a lufi, és a lufit körbebelegő dolgok egy boldog élet kapuját nyitnák meg. Mondom, filozofikus hangulat. Pedig volt idő, amikor minden álmom ez volt. Ötéves voltam, álltam a móló sarkában, és elámulva néztem a követhetetlen mozdulatok sorát, ahogy az ötcentis semmiből egyszer csak előugrik egy bohóc vagy kutya. Ekkor, ennél az emlékezetes pillanatnál már fél órája el voltam tűnve. Nem hallottam, hogy bemondanak a strandon a mikrofonba. Egyszer csak felkapott anyám, gyors egymásutánban lekevert két flamost, majd lebedőscsöveszte a luficsavaró embert. A csuklómnál fogva ráncigált végig a strandon, én óbégattam, és mindketten úgy éreztük, hogy megalázó, hogy a másikkal együtt látnak. Igazából hallottam, hogy bemondtak.

Ez a történet azon a filozofikus napon jut az eszembe. És ekkor hirtelen hiányolni kezdem a törődést. Azért az mégis jólesik az embernek, ha bemondják. A szemközti padról nézem a helyet, ahol állva csavarni szoktam a lufit. Vajon hiányzom-e az összhatásból. Talán. És ekkor látom, hogy a sarkon befordul egy nagyfi, és az ő kövér, csúnya unokája. Gyorsan bebújok a pad mögé, most meglesem, jó a perec is, ha nincs lufi? Ahogy egyre közelednek, a kövér gyerek egyszer csak megáll, és még olyan messziről is jól látszik, hogy hiányol valamit. Engem. A nagyfi magyarázni kezd, mire ő a földre veti magát, és óbégatva hemperegni kezd. A lelkem mélyéig meg vagyok hatva. Előugrom a pad mögül, boldogan szaladok, csavarok, megköszönöm a pénzt, a gyerek kirántja a kezemből a lufit.

Lám, mégiscsak fontos vagyok, szükséges, nem egy bűdös csöves. Hej hó, luficsavaró embernek lenni jó, holnap megveszem a mobilt.

Késő délután felé járt már az idő. Ősz volt. Az avar nedves volt és hideg. A szél a fák ágainak csontvázai között játszadozott, rezegtette őket. Megmutatta, hogy most már ő az úr. Egy fehér pöttyös őzgida keresgélte anyjával zöld után a levelek között. Kicsi barna orrát és az arcát belepték a vizes levelek. Nem talált semmit, így tekintetét kérdően vonta anyjára, aki válaszul szemrehányó pillantásokkal elkezdte tisztogatni kicsinye arcát. A gida behunyta a szemét, és boldogan emelte feléje a fejét. Pár pillanat múlva faágak recsenését és bokrok suhogását hallották. Hirtelen felkapták a fejüket, nagy szemükben megvillant az ősi idők óta beléjük ivódott félelem tüze. Futásnak eredtek, ahogy csak a lábuk bírta. A zaj forrása egy kislány volt, aki az erdőn túli rokonainál volt látogatásban, és onnan tartott hazafelé. Eddig álmodozva lépkedett az ösvényen, a fák megelevenedtek nagy kék szemei előtt. A nagy zajra visszatért a valóságba, és félve összeresztett. Egy kicsit megjéjdt, és a két óz után nézett. Megszaporázta lépteit, nem akarta, hogy rásteledjen. Ahogy ment, a fák egyre ritkultak, végül egy szántóföld mellett megpillantotta kis városának templomtornyát, ami mögött izzóan vörösölt a lemenő nap korongja. Az égen háborút vívott a nap és a hold. A csatátér bíbor, arany és kékes árnyalatokban játszott. Bár tudták, hogy most csak egyikőjük kerülhet ki győztesként: a Hold sápadt sarlója. Amikor a kislány belépett a városkába, ismét mérsékelte lépteit, pedig még végig kellett mennie a főúton, majd a végén befordulni arra a kis hepehupás, helyenként kövezett útra, amelynek mentén a házuk állt. Már csaknem teljesen sötét volt. A házakból meleg fény áradt ki. A lánykát hirtelen elöntötte a boldogság. Tudta, hogy mindjárt otthon van, és viszontláthatja szüleit és testvéreit. A főút elején nagy fehér, márványozott házak álltak. Ahogy haladt előre, a házak úgy vesztettek pompájukból, gazdagságukból. Jóllehet ugyanolyan halvány fény szűrődött ki mindegyikből. A nagy házak mellett elhaladva látta, hogy családok ülnek körbe a dúsán megterített asztalt. Azt is látta, hogy nem boldogok, csak unottan piszkálják az ételt.

Haladt előre az úton, és kívülről észrevette, hogy a vacsoraasztal körül ülő emberek száma egyre sokasodik, bár a teríték mintha foghíjasabb lenne. Nem értette, hogy miért olyan egykedvűek és szomorúak az emberek még a főutca elején is. Ezek megcáfolják abban a hitében, miszerint a márványos házakban örök boldogság van. Amikor hazaért, odabentről vidám zsi bongást hallott. Egyszerre eloszlott minden kétsége, és gondolatai más irányba terelődtek. Belépett az ajtón, és boldogan szaladt oda a családjához. Testvérei nevetve ráugrottak, szülei türelmesen mosolyogtak és várták, hogy rájuk kerüljön a sor. Megkönnyebbültek, hogy nem esett baja a hosszú úton. Miután szerényen megvacsoráztak, és megbeszélték a nap fontosabb eseményeit, fáradtan ültek le a nagyszobában. Apjuk megígérte, hogy olvas nekik egy mesét, de most valahogy elment tőle a kedve. Lassan valamennyien elszomorodtak, maguk sem tudták, miért. Csend volt, elnémult a város, csak a kutyák ugattak itt-ott. A Hold vizet loccsantott az udvar köveire s a szomszédos házfalakra, a nyitott ajtón át a padlókövekre. Az asztalon aranyosan csillogott a finom cseréplámpa fénye. Az arcokat pirosra festette a tűz melege, árnyékai táncot jártak a fehér falakon. A félhomályban alig voltak kivehetőek az arcok, az arcok, amelyek pár perccel ezelőtt még boldogan mosolyogtak. A kislány ismét elgondolkodott. Mi történhetett? Mi okozta ezt a hirtelen hangulatváltozást? Egy dologban már biztos volt: az igazi, mélyről jövő boldogságot nem a külső körülmények határozzák meg. Minden attól függ, hogy hogyan áll hozzá az ember az életéhez, a szeretteihez vagy az ismeretlenhez. Az ő családjába most beopták magukat a kétségek és a jövőtől való félelem. De a kislány tudta, hogy elmúlik, ahogy a tél után is tavasz jön, az éjszaka után is nappal. Az őzek boldogok voltak az erdőben, pedig nekik semmijük sem volt. Boldogságuk forrása egymás jelenlétéből, szeretetéből fakadt. Még egy darabig csöndben ültek a helyükön, majd jóéjszákát kívántak egymásnak, és nyugovóra tértek. Már várták a holnapot.

A nagy sömmi

Augusztusban két hetet nagyszüleimnél töltöttem a Hajdúságban. Egy nap úgy döntöttünk, hogy felfedezzük a Hortobágy varázslatos világát.

Ahogy megérkeztünk a hortobágyi pusztákhoz, és néztük a gyönyörű tájat, a színes virágokat, Nagypapám megszólalt:

– Itt a nagy „sömmi”!

Nézték meg jól, mert ezért a „sömmiért” jönnek ide szerte a világról az emberek – tette hozzá mosolyogva.

– Miért pont sömmi? – néztem nagypapámra, de kérdésem

válasz nélkül maradt, mert időközben megérkeztünk úti célunkhoz, a lovas kocsikázás indulópontjára. Felültünk egy szekérre, és nagy döcögéssel elindultunk a pusztá középe felé. Mellettünk csordák és gulyák legelésztek nagy nyugalomban, aztán egy hangos lovas csapat bemutatójába csöppentünk bele. Az ostorcsattogást a nagy csend váltotta fel, amint folytattuk utunkat a gyönyörű pusztai tájon. Csupán a szekér kereke nyiszogott rendületlenül. A tájat nézve eszembe jutott Petőfi

gyönyörű költeménye, amiben lefesti az Alföld szépségét. A fotelben olvasva nem igazán értettem meg, hogyan lehet szeretni egy mások által kietlennek mondott tájat. A Hortobágy varázsa azonban magával ragadott, és igazat adtam a nagy költőnknek.

A kocsikázás után elindultunk haza, és visszatekintetve a naplemente által megfestett tájra, mosolyogva mondtam nagypapámnak, hogy mégiscsak gyönyörű ez a nagy „sömmi”.

/E. V./

Mi várható a következő számban:

Adventi beszámoló, sulibuli, diákbál, farsang, versenyeredmények.

Kutatók éjszakája

Az Európai Bizottság támogatásával idén immáron hetedszerre szervezték meg országshozta szeptember 28-án a kutatók éjszakáját. Ennek szervezésébe Magyarország a kezdetektől fogva csatlakozott, s azóta a rendezvény hazai látogatottsága több mint tízszeresére növekedett. Ma már az ország számos pontján szerveznek ilyen programokat, melyeken fiatalok és idősebbek kutatókkal találkozhatnak, láthatják működés közben eszközeiket, találmányaikat, megismerhetik munkájukat előadások, versenyek, kiállítások és más programok során. A rendezvények nagyon kedveltek a gimnazisták és az egyetemisták körében, hiszen jó alkalmat teremtenek arra is, hogy a különböző egyetemek felhívják a figyelmet saját oktatásukra.

Köllő Csilla tanárnő a prohászkaoknak idén is meghirdette a látogatási lehetőséget, és tizenketten, egy öreg diákkal, elmentünk Budapestre az ELTE Kémia Tanszékére. Idén három előadást néztünk

meg, melyekből most kettőt említek meg. Az első előadás címe „A szférák harca” volt. Az előadás a levegő, föld és víz szféráinak kölcsönhatását mutatta be számos kísérlettel. Érdekes volt megfigyelni az anyagok sokoldalúságát, szerkezetük, tulajdonságaik és felhasználásuk logikai kapcsolatát, az egyes fizikai-biológiai folyamatok önszerveződését és egymásra épülését. Az előadás után a teremben maradtunk, és megvártuk a következő programot.

Ennek címe „A fényképezéstől a robbanóanyagokig; a kémia fényei és hangjai” volt. Az előadás látványos és egyben igen hangos időutazásnak bizonyult, mely ismert és ismeretlen vegyületek felhasználásával egyre nagyobb robbantások során mutatta be a robbanószerkeztörténetét.

Ezután a szervezők kóstolón látták vendégül a látogatókat: a tanszéki aulában algákból készült, sokféle ízű draszt és folyékony nitrogénban „áztatott” patogatott kukoricát lehetett fogyasztani.

Lehetőség volt arra is, hogy internetes regisztrálás után a látogató különféle kísérletet – kutatói felügyelet mellett – maga végezhesse el.

A sokféle érdekes témával foglalkozó és olykor izgalmas programot olyanoknak is szívből ajánlom, akiknek a matek, fizika, kémia nem tartozik kedvenc tárgyai közé.

ENYEDI JULIANNA

Kedves diákok!

Az egyik osztály tanulói illusztrációkat készítettek Babits Mihály egyik ismert versének nyolc versszakához. Rájöttök-e, hogy melyik versről van szó? Juttassátok el a megfejtésként a vers címét és a képek sorrendjét a Diákönkormányzathoz, Kleinhappelné Nagy Edit tanárnőhöz!

A megfejtők között ajándékot sorsolunk ki. A megfejtés leadásának határideje január 11. péntek.

